

[Aksel Larsen.]

ning nødvendig. Jeg har påvist, at det er den politik, der er ført under den nuværende og de foregående regeringer, som er skyld i, at vi har valutamangel, og at der, hvis man ville ændre den økonomiske politik indadtil som udadtil, ingen valutamangel ville være, og så ville man altså ikke have det argument for forbrugsbegrænsning.

Der har været en debat her dels om ministerens karakter, dels om, hvad han virkelig har sagt, og hvad andre har sagt. Jeg skal ikke give mig til at diskutere karakter med ministeren, men jeg skal diskutere, hvad ministeren har sagt. Han har i sit svar til mig den 15. ds. udtalt bl. a. følgende — må jeg bede om tilladelse til at citere —:

„Hvad angår kronesænkningen, har jeg aldrig fra det ærede medlems side hørt noget som helst, der lignede et bevis for, at denne kronesænkning skulle have forringet vor økonomiske stilling, tværtimod.“

Jeg synes, det er stærkt, at netop denne finansminister kan komme med en sådan udtalelse. Jeg kunne, hvis tiden tillod mig det, møde op med en dynges rigsdagstidender og blade igennem fra debat til debat om Danmarks økonomiske stilling, fra finanslovdebat til finanslovdebat og dokumentere, hvad jeg har sagt om kronenedskæringen og dens følger for Danmarks økonomi. Jeg kan minde ministeren om den første debat, vi havde herom i radioen, jeg tror den 26. september 1949, hvor ministeren selv var tilstede, selvom han ganske vist dengang ikke var minister. Jeg har haft lejlighed til senere her, støttet på officielt statistisk materiale, at dokumentere, hvad kronesænkningen koster os økonomisk, og så synes jeg, det er stærkt, at landets finansminister vover at påstå, at det aner han ikke noget om at jeg har sagt.

Hvad angår Englandshandelen, kommer ministeren for første gang i den tid, vi har diskuteret dette spørgsmål her på tinge, ind på noget, der skal ligne en argumentation, idet han siger, at han ikke kan bestride, at England generelt har frie hænder til at sætte priserne ubegrænset i vejret ligesom alle andre lande, også Danmark. Men kan ministeren så ikke forstå, at det, jeg bebrejder denne regering såvel som den foregående, og det, jeg bebrejder rigsdagsflertallet, er, at Danmark ikke vil gøre noget sådant, og at Danmark, når man ikke vil gøre noget sådant, hvad Danmarks eksport til England angår, så ikke kan sikre sig en klausul i handelsaftalen med England, der garanterer os mod, at Englands priser til Danmark

forhøjes. Ministeren siger, at han ikke kan gøre for, at landbruget erklærer sig tilfreds med priserne, men nu må man undskylde mig, denne sag er ikke blot landbrugsgets sag, den er hele landets sag. Før man var så elskværdig at overlade det formelle til landbrugsorganisationerne — selv har regeringen stadig noget at skulle have sagt; det ved vi —, var det sådan, at når regeringen havde sluttet en foreløbig aftale, kom den og tilkaldte partiernes repræsentanter til samråd her på rigsdagen og spurgte, om man skulle underskrive aftalen, og ved alle disse lejligheder har de fire gamle partier sagt: underskriv endelig — deriblandt også finansministerens parti —, medens vi kommunister har sagt: det er farligt at underskrive en så dårlig aftale. Så kan finansministeren ikke her melde hus forbi med en henvisning til, at selvfølgelig har Danmark lov til at sætte priserne på sin landbrugs-eksport til England i vejret, men han kan ikke gøre for, at hans partifæller i landbrugsorganisationerne ikke vil.

Endelig siger ministeren, at til hans spørgsmål om, hvor det land var, som til rimelige priser og mod genydelse i for os vigtige og afgørende varer ville aftage den eksport af smør og flæsk, som vi for tiden har til England, havde Aksel Larsen kun eet eneste svar: det kan jeg ikke udtale mig om, det er ikke min sag. Ja, jeg formoder, at det ikke er tilladt fra denne talerstol at sige, at finansministeren ved, at han citerer falsk, men så må jeg henstille til den højtærede finansminister at gøre sig den ulejlighed at gennemlæse den tale, jeg holdt den 31. oktober, hvori jeg gav svar på hans foreløbige bemærkninger. Jeg har aldeles ikke svaret, som den højtærede finansminister nu siger, og finansministeren ved det. Jeg har sagt, at det spørgsmål, finansministeren stillede, om jeg kunne give besked om, hvor det land lå, der ville aftage alle de landbrugsprodukter, vi i øjeblikket afsætter til England, var tåbeligt, og at jeg ikke kendte nogen, der foreslog, at vi ikke skulle eksportere til England. Derfor kan dette spørgsmål overhovedet ikke besvares. Jeg skal gerne sige det noget tydeligere. Spørgsmålet forekommer mig at involvere en mulighed, som jeg betegner som sindssyg, og det er ganske klart, at jeg ikke kan besvare et sådant spørgsmål. Jeg tillod mig derfor at rette spørgsmålet og sagde: hvis ministeren spørger mig, hvortil vi foruden til England og andre lande kan sælge vore produkter, så kan jeg godt antyde noget derom. Og så henviste jeg til en vis professor Thorkil Kristensen, som, før han